

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: **R. F.**, narozený X,
bytem X,
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Maxou,
sídlem Petrská 1136/12, 110 00 Praha,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 7. 2020, č. j. KUUK/108023/2020/DS/Chyt,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 10. 7. 2020, č. j. KUUK/108023/2020/DS/Chyt, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 7. 2020, č. j. KUUK/108023/2020/DS/Chyt, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem (dále jen „magistrát“) ze dne 31. 1. 2020, sp. zn. MMUL/OPA/ODN/264942/2018/R, jímž byl žalobce shledán vinným ze

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 ve spojení s § 17 odst. 5 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) a v souladu s § 35 písm. b) a c) a § 46 a § 47 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) v návaznosti na § 125c odst. 5 písm. d) a § 125c odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu mu byla uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců a současně mu podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Přestupku se žalobce z nedbalosti dopustil tím, že dne 16. 10. 2018 v 10:26 hodin na místní komunikaci v obci Chabařovice, Husovo náměstí u č. p. 17, ve směru jízdy na centrum Ústí nad Labem, při řízení motorového vozidla tovární značky Fiat Ducato, registrační značky X, předjížděl jiné motorové vozidlo na přechodu pro chodce a v jeho těsné blízkosti.
3. Současně žalobce navrhl, aby soud zrušil prvostupňové rozhodnutí a uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

4. Žalobce v žalobě namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jelikož neobsahuje odůvodnění nedbalostního zavinění přestupku konstatovaného ve výroku, přičemž v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je toliko deklarováno, že k naplnění subjektivní stránky přestupku postačuje toliko zavinění ve formě nevědomé nedbalosti.
5. Dále žalobce uvedl, že nebyla naplněna subjektivní stránka přestupku, jelikož přechod pro chodce nebyl označen svislou informativní značkou upozorňující na následující přechod pro chodce (č. IP 6). Takové označení přechodu pro chodce bylo nutné zvláště s ohledem na skutečnost, že přechodu pro chodce bezprostředně předcházelo vodorovné dopravní značení podélné přerušované čáry (č. V 2a a č. V 2b) umožňující předjíždění vozidel, pročž žalobce nemohl předjímat, že po tomto značení bude následovat přechod pro chodce. Na podporu svého tvrzení poukázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2015, č. j. 7 As 55/2015-29.
6. Žalobce sdělil, že žalovaný nepřipustně změnil svůj právní názor, když v posuzované věci ve svém rozhodnutí ze dne 21. 11. 2019 uložil magistrátu, aby ve věci dojistil skutkový stav stran dopravního značení č. IP 6 a č. A 12. Poté co magistrát doplnil správní spis o nedatovanou fotodokumentaci místa přestupku a vyjádření Správy a údržby silnic Ústeckého kraje ze dne 16. 1. 2020, žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že doplnění uvedených důkazů bylo ve věci nadbytečné a irelevantní, neboť nerespektování dopravního značení přechodu pro chodce žalobcem bylo doloženo již videozáznamem Policie ČR. Uvedeným postupem žalovaný porušil právo žalobce na spravedlivý proces, když vydal překvapivé rozhodnutí, jelikož žalobce v průběhu správního řízení nedostal příležitost vyjádřit se k odlišnému hodnocení důkazů a k odlišnému právnímu hodnocení žalovaným. Dodal, že s ohledem na závěry předchozího rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 11. 2019 mohl žalobce důvodně předpokládat, že žalovaný bude v odvolacím řízení při

svém rozhodování vycházet z dříve vysloveného právního názoru. Žalovaný však žádným způsobem nepředestřel žalobci, že hodlá tento právní názor změnit. K této námitce žalobce poukázal na závěry nálezu Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2398/18 a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2007, č. j. 8 Afs 59/2005-83.

7. Žalobce konstatoval, že nedatovaná fotodokumentace doplněná do správního spisu magistrátem při ústním jednání konaném dne 17. 1. 2020 neprokazuje stav dopravního značení v čase a místě spáchání údajného dopravního přestupku, neboť na nedatovaných fotografiích nemá vegetace listy, zatímco na videozáznamu Policie ČR vegetace listy má. Daná fotodokumentace tudíž nezachycuje stav dopravního značení v době spáchání údajného přestupku.
8. Žalobce uvedl, že vyjádření Správy a údržby silnic Ústeckého kraje ze dne 16. 1. 2020 nebylo jako důkaz provedeno při ústním jednání konaném dne 17. 1. 2020. Teprve dne 24. 1. 2020 po seznámení se s podklady rozhodnutí bylo vyjádření doručeno zmocněnci žalobce bez jakéhokoliv vysvětlujícího průvodního dopisu. Zasláný elektronický dokument nebyl rovněž opatřen konverzní doložkou o konverzi z listinné podoby podle § 25 odst. 1 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o elektronických úkonech“). Vyjádření Správy a údržby silnic Ústeckého kraje ze dne 16. 1. 2020 tedy nebylo žalobci řádně doručeno, ani řádně provedeno jako důkaz. Zdůraznil, že se jednalo o soukromoprávní listinu, na níž se nevztahuje presumpce správnosti. Žalobce dodal, že z vyjádření vyplývá toliko, že Správa a údržba silnic Ústeckého kraje nemá podklady o umístění svislých dopravních značek, z čehož nelze usuzovat, že předmětné dopravní značky stály v místě spáchání údajného přestupku od nepaměti.
9. Žalobce namítl, že videozáznam ze zadní kamery policejního vozu neprokazuje přítomnost svislých dopravních značek „Děti“ a „Přechod pro chodce“ v místě spáchání údajného přestupku, jak usoudil magistrát. Dodal, že ke zjištění stavu věci stran svislých dopravních značek navrhl provést jako důkaz celý videozáznam z kamery policejního vozu, na němž by takové skutečnosti musely být patrné v momentu, kdy policejní vozidlo přijíždělo na své stanoviště. Alternativně žalobce navrhl výslech zasahujících policistů. Správní orgány se však předmětný videozáznam ani nepokusily získat a důkazní návrhy neakceptovaly, čímž porušily procesní práva žalobce, neboť se řádně nevypořádaly s jeho důkazními návrhy. Na podporu své námítky žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 84/2010.

Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu zamítl a žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů řízení. K žalobní námitce uvedl, že v posuzovaném případě bylo vodorovné dopravní značení přechodu pro chodce č. V 7a na vozovce jasně vyznačeno, přičemž respektování tohoto značení není podmíněno doplněním svislou informativní dopravní provozní značkou č. IP 6. Zdůraznil, že svislá informativní dopravní značka provozní č. IP 6 není značkou zónovou, která by určovala začátek či konec určité oblasti. Pokračoval, že pokud by zákonodárce považoval za nutné, aby přechod pro chodce byl označen vodorovnou a zároveň svislou dopravní značkou, upravil by tuto povinnost zákonným předpisem jako tomu je u světelných signálů pro

chodce doplňovaných akustickým signálem, či u vyhrazeného parkoviště pro vozidlo přepravující osobu těžce postiženou. Žalovaný uvedl, že pokud by respektování vodorovné dopravní značky přechodu pro chodce bylo podmíněno blízkým umístěným svislé informativní dopravní značky, musel by se nejprve každý chodec přesvědčit o umístění této svislé informativní dopravní značky, aby mohl přejít po přechodu pro chodce, který by byl vyznačen pouze vodorovným dopravním značením.

11. Žalovaný sdělil, že žalobcem poukazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2015, č. j. 7 As 55/2015-29, není na projednávanou věc příslušný, neboť v něm šlo o situaci, v níž vodorovné značení přechodu bylo nečitelné a předcházelo mu vodorovné značení přerušovanou čarou umožňující předjíždění vozidel. V nyní posuzované věci však bylo vodorovné značení přechodu pro chodce dobře čitelné, a to po celé šířce vozovky, i za její krajnicí, přičemž žalobce řídil nákladní vozidlo, kde seděl o něco výše nad úrovní umístění policejní kamery, a tudíž měl na celou situaci ještě lepší výhled. Žalovaný podotkl, že sporované vodorovné dopravní značení přechodu pro chodce je opatřením obecné povahy, kterému svědčí presumpce správnosti. Tedy se na danou dopravní značku musí hledět jako na zákonnou dokud není zákonným způsobem vyslovena její nezákonnost. Žalobce byl tudíž povinen řídit se vodorovným dopravním značením přechodu pro chodce, a to i když se mu jevilo jako nevhodné, nepohodlné či neúčelné. Na podporu svých tvrzení žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2019, č. j. 1 As 57/2009-51, a na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 2. 2016, č. j. 78 A 20/2015-26.
12. Žalovaný dále uvedl, že ve svém rozhodnutí ze dne 21. 11. 2019 uložil magistrátu dozjistit skutkový stav věci stran svislého dopravního značení č. A 12 „Děti“ a č. IP 6 „Přechod pro chodce“ v místě přestupku, jelikož dosavadní skutkové závěry neměly oporu ve správním spise, a na základě nově zjištěného skutkového stavu posoudit, zda se žalobce přestupku dopustil či nikoliv. Podotkl, že se nejednalo o právní nýbrž skutkový závěr. Magistrát do spisu založil nedatovanou fotodokumentaci se svislým dopravním značením z místa přestupku a po konaném ústním jednání též vyjádření Správy a údržby silnic Ústeckého kraje ze dne 16. 1. 2020, které bylo zmocněnci žalobce doručeno do datové schránky, přičemž nato zmocněnec žalobce reagoval návrhy na doplnění dokazování. Žalovaný připustil chaotické vedení řízení magistrátem a nezákonné provedení důkazu vyjádřením ze dne 16. 1. 2020. Dodal, že podklady nově založené do spisu nedokládaly přítomnost svislých dopravních značek v místě přestupku. Nicméně žalobce byl uznán vinným toliko z nerespektování čitelné a neporušené vodorovné dopravní značky přechodu pro chodce, a nikoliv z nerespektování jmenovaných svislých dopravních značek. Doplněné důkazy magistrátem byly tedy pro posouzení věci irelevantní.

Posouzení věci soudem

13. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s.

14. Soud po přezkoumání prvostupňového a napadeného rozhodnutí a správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
15. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 19. 10. 2018 bylo magistrátu Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Ústeckého kraje, územním odborem Ústí nad Labem, dopravním inspektorátem, doručeno oznámení o dopravním přestupku žalobce, jehož se měl dopustit tím, že dne 16. 10. 2018 v 10:26 hodin na místní komunikaci v obci Chabařovice, Husovo náměstí u č. p. 17, ve směru jízdy na centrum Ústí nad Labem, při řízení motorového vozidla tovární značky Fiat Ducato, registrační značky X, předjížděl jiné motorové vozidlo na přechodu pro chodce a v jeho těsné blízkosti. Přílohou oznámení byl i úřední záznam ze dne 18. 10. 2018, fotografie dokladů žalobce a jeho vozu z místa přestupku, CD s videozáznamy přestupkového jednání z policejního vozu a výpis z karty řidiče žalobce ze dne 26. 10. 2018.
16. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že magistrát vydal ve věci příkaz, proti němuž žalobce podal odpor. Následně se konalo dne 23. 1. 2019 ústní jednání bez přítomnosti žalobce či jeho zmocněnce. Poté vydal magistrát rozhodnutí ze dne 5. 2. 2019, jímž uznal žalobce vinným z přestupku. Proti tomuto rozhodnutí magistrátu podal žalobce odvolání prostřednictvím svého zmocněnce, jemuž žalovaný vyhověl svým rozhodnutím ze dne 21. 11. 2019, rozhodnutí ze dne 5. 2. 2019 zrušil a magistrátu uložil dozjistit skutkový stav věci. Magistrát do správního spisu doplnil nedatované fotografie z místa přestupku a konal ústní jednání dne 17. 1. 2020, jehož se zúčastnila zmocněnkyně žalobce. Dne 20. 1. 2020 bylo do správního spisu založeno vyjádření Správy a údržby silnic Ústeckého kraje ze dne 16. 1. 2020 stran svislého dopravního značení v místě přestupku. Dané vyjádření bylo doručeno zmocněnci žalobce, který reagoval písemným vyjádřením spojeným s návrhem na doplnění dokazování. Nato magistrát vydal prvostupňové rozhodnutí ze dne 31. 1. 2020, jímž opětovně uznal žalobce vinným z přestupku. Žalobce poté podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, které žalovaný zamítl napadeným rozhodnutím.
17. Soud se nejprve zabíral námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, kterou žalobce spatřoval v tom, že odůvodnění prvostupňového ani napadeného rozhodnutí neobsahuje úvahy stran nedbalostního zavinění přestupku konstatovaného ve výroku prvostupňového rozhodnutí.
18. Dle § 93 odst. 1 písm. d) zákona o odpovědnosti za přestupky se ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, kromě náležitostí podle správního řádu uvede forma zavinění u obviněného, který je fyzickou osobou.
19. Dle § 68 odst. 3 věty první zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) platí, že v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při

jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

20. Soud konstatuje, že za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou považována zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se správní orgán řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52; závěry rozsudku se sice týkají náležitostí rozhodnutí soudů, nicméně je lze patřičně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů).
21. Magistrát ve výroku prvostupňového rozhodnutí konstatoval, že žalobce se přestupku dopustil nedbalostním jednáním. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí na str. 6 pak magistrát konstatoval, že: *„Z předložené spisové dokumentace (obsahující patřičné důkazní prostředky a důkazy v těchto uvedených) tak zcela jednoznačně vyplývá, že se obviněný přestupku dopustil nedbalostním jednáním tím, že...“* Tedy pouze opět konstatoval nedbalostní formu zavinění, aniž by uvedl konkrétní důkazní prostředky, které hodnotil, a úvahové soudy, které jej vedly k vyhodnocení dané formy zavinění. Dále magistrát na str. 7 uvedl: *„Při posuzování právní odpovědnosti jmenovaného bylo taktéž přihlédnuto k ustanovení § 3 přestupkového zákona, kde je uvedeno, že k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění.“* a *„Správní orgán konstatuje, že k naplnění skutkové podstaty výše kvalifikovaných přestupků zcela postačuje zavinění z nedbalosti podle ust. § 15 odst. 3 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky, podle něhož je přestupek spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.“* Zde magistrát toliko parafrázoval znění zákona a konstatoval, že k vyvození odpovědnosti fyzické osoby za přestupek postačí její zaviněné jednání ve formě nedbalosti. Opět však neuvedl relevantní důkazy a úvahové soudy stran formy zavinění.
22. V napadeném rozhodnutí žalovaný na str. 5 toliko opět konstatoval nedbalostní formu zavinění jednání žalobce a skutečnost, že pro vyvození odpovědnosti za přestupek postačuje právě nedbalostní forma zavinění, když uvedl: *„Po posouzení hmotněprávních aspektů předložené věci odvolací orgán konstatuje, že nemá sebemenší pochybnosti o spáchání přestupku z nedbalosti jmenovaným podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona č. 361/2000 Sb., jehož se dopustil tím, že...“* a *„Důležitá je skutečnost, že u přestupků podle zákona č. 361/2000 Sb. přitom stačí zavinění nedbalostní.“* Tedy ani žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvedl žádné konkrétní důkazy, z nichž při hodnocení formy zavinění žalobce vycházel, ani úvahové soudy stran formy zavinění. Správní orgány tedy konstatovaly nedbalostní formu zavinění žalobce, aniž by tento výrok jakkoliv odůvodnily. V uvedeném nedostatku soud shledává vadu řízení podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
23. Soud podotýká, že výše popsaná nepřezkoumatelnost se netýká celého napadeného rozhodnutí a nebrání tak soudu v posouzení dalších žalobních námitek, neboť nedostatek důvodů se týká toliko části napadeného rozhodnutí týkající se formy zavinění žalobce, nikoliv ostatních plně oddělitelných částí napadeného rozhodnutí. Uvedený nedostatek důvodů tedy bránil soudu toliko v přezkoumání námitek týkající se naplnění subjektivní stránky přestupku, kterou se soud nezabýval.

24. Dále se soud zabýval námitkou, že správní orgány neakceptovaly a nezabývaly se důkazními návrhy žalobce – celý videozáznam ze zadní kamery policejního vozu, výslech zasahujících policistů. K této námitce soud uvádí, že je třeba rozlišovat mezi neakceptováním a nezabýváním se navrženými důkazy. Žalobce jako účastník správního řízení měl právo důkazy navrhopvat (§ 36 odst. 1 správního řádu) a žalovaný s ohledem na zásadu volného hodnocení důkazů (§ 52 správního řádu) mohl posoudit, které navrhované důkazy provede a které nikoliv (neakceptuje). Magistrát ani žalovaný neakceptovali ani jeden z žalobcem navrhovaných důkazů, což dostatečně odůvodnili v prvních odstavcích na str. 7 prvostupňového rozhodnutí a na počátku str. 6 napadeného rozhodnutí. Správní orgány, tedy odůvodnily (zabývaly se důkazními návrhy), proč žalobcem navrhované důkazy neprovedly (skutkový stav považovaly za dostatečně zjištěný a další dokazování za nadbytečné) a nejedná se tudíž o opomenuté důkazy. Uvedené žalobní námitce tedy soud nepřisvědčil.
25. Soud dále přistoupil k námitce, že žalovaný nepřipustně v rozporu s právem na spravedlivý proces změnil svůj právní názor vyslovený v rozhodnutí ze dne 21. 11. 2019, kde uložil magistrátu, aby ve věci dozjistil skutkový stav stran svislého dopravního značení přechodu pro chodce, a následně vydal překvapivé napadené rozhodnutí, kde konstatoval, že další důkazy stran svislého dopravního značení byly ve věci nadbytečné a irelevantní, neboť nerespektování vodorovného dopravního značení přechodu pro chodce žalobcem bylo doloženo již videozáznamem Policie ČR.
26. Předně soud uvádí, že je třeba rozlišovat mezi změnou právního názoru a odlišným posouzením skutkových zjištění. Je pravdou, že v případě změny právního názoru by žalovaný musel žalobce na změnu kvalifikace skutkových zjištění předem upozornit před vydáním rozhodnutí, aby mu dal možnost se ke změně vyjádřit a přizpůsobit svoji argumentaci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018-34, odst. 29). Avšak v posuzovaném případě žalovaný nezměnil právní názor (skutek nebyl překvalifikován), ale nově vyhodnotil skutkový stav jako dostatečně zjištěný na základě stejných důkazů. Zatímco ve svém rozhodnutí ze dne 21. 11. 2019 žalovaný shledal skutkový stav nedostatečně zjištěný a uložil magistrátu jej dozjistit stran svislého dopravního značení přechodu pro chodce, v napadeném rozhodnutí již uvedl, že skutkový stav byl dostatečně zjištěn z videozáznamu z kamery policejního vozu, přičemž magistrátem doplněné nedatované fotky z místa přestupku a vyjádření Správy a údržby silnic Ústeckého kraje ze dne 16. 1. 2020, shledal nadbytečnými a irelevantními (str. 5 napadeného rozhodnutí).
27. Soud uznává, že na straně žalovaného došlo k překvapivému vývoji stran hodnocení totožně zjištěného skutkového stavu, nicméně se nejedná o překvapivost rozhodnutí ve smyslu porušení práva na spravedlivý proces, jak jej vyložil Nejvyšší správní soud, tedy že by došlo k neavizovanému překvalifikování skutku, proti němuž by žalobce neměl příležitost se bránit, jelikož by mu nebylo oznámeno uvažované překvalifikování deliktu. Právní kvalifikace zůstala stejná a podklady založené ve správním spise také, doplněné o fotodokumentaci z místa přestupku, se kterou se zmocněnec žalobce seznámil při ústním jednání dne 17. 1. 2020, a o vyjádření Správy a údržby silnic Ústeckého kraje ze dne 16. 1. 2020, které bylo zmocněnci žalobce doručeno datovou zprávou dne 24. 1. 2020. Následně ještě dne 30. 1. 2020 zmocněnec žalobce doručil magistrátu vyjádření obviněného

s návrhem na doplnění dokazování, tedy žalobce se vyjadřoval k věci poté, co byl spis doplněn o vyjádření Správy a údržby silnic Ústeckého kraje ze dne 16. 1. 2020, který mu byl znám. Při druhém posouzení žalovaný dospěl k závěru, že skutkový stav byl dostatečně zjištěn, jelikož nebylo třeba dokazovat nerespektování svislého dopravního značení přechodu pro chodce, když přestupkové řízení bylo vedeno toliko pro nerespektování vodorovného dopravního značení přechodu pro chodce, jehož respektování není podmíněno blízkým umístěním svislého dopravního značení přechodu pro chodce. V napadeném rozhodnutí žalovaný své konečné skutkové závěry a úvahové soudy srozumitelně a přesvědčivě odůvodnil na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí, přičemž tyto byly podloženy obsahem správního spisu (videozáznam ze zadní kamery policejního vozu). Soud tedy nepřisvědčil žalobní námitce, že by napadené rozhodnutí bylo překvapivým s negativními důsledky na právo žalobce na spravedlivý proces.

28. Namítanou chybějící doložku o konverzi vyjádření ze dne 16. 1. 2020 z listinného dokumentu do dokumentu obsaženého v datové zprávě dle § 25 zákona o elektronických úkonech soud neshledal vadou, neboť konverze dle § 22 odst. 3 zákona o elektronických úkonech má smysl v případech, kdy je konvertovaný dokument předkládán správním orgánům, soudům nebo jiným státním orgánům při zachování právních účinků konvertovaného dokumentu. V posuzovaném případě magistrát zasílal vyjádření zmocněnci žalobce toliko pro účely seznámení se s podklady před vydáním rozhodnutí a vyjádření se k němu, nikoliv pro jeho další předkládání citovaným veřejným institucím.
29. Dále se soud zabíral žalobní námitkou, že vyjádření Správy a údržby silnic Ústeckého kraje ze dne 16. 1. 2020 nebylo žalobci řádně doručeno, ani řádně provedeno jako důkaz při ústním jednání, bylo soukromou listinou, které nesvědčila presumpce správnosti a ve své elektronické podobě nebylo opatřeno konverzní doložkou. Soud souhlasí s žalobcem, že magistrát pochybil, když vyjádření ze dne 16. 1. 2020 do správního spisu založil až dne 20. 1. 2020, tedy po konání ústního jednání dne 17. 1. 2020, jehož se zúčastnila zmocněnkyně žalobce, čímž zároveň realizovala žalobcovo právo na seznámení se s podklady před vydáním rozhodnutí (§ 36 odst. 3 správního řádu). Jelikož byl do správního spisu založen nový podklad, s nímž nebyl žalobce dosud seznámen a nemohl se k němu tudíž vyjádřit, měl magistrát žalobci opětovně umožnit seznámit se s poklady správního spisu před vydáním rozhodnutí. Uvedené pochybení magistrát nezhojil ani tím, že zmocněnci žalobce dne 24. 1. 2020 doručil datovou schránkou samotné vyjádření ze dne 16. 1. 2020 bez jakéhokoliv průvodního dopisu, v němž by objasnil, že se jedná o doplnění podkladů před vydáním rozhodnutí a že se k němu může vyjádřit.
30. Rovněž magistrát pochybil, když z vyjádření ze dne 16. 1. 2020 vycházel jako z důkazu při vydávání prvostupňového rozhodnutí, aniž by vyjádření jako důkaz náležitě provedl při ústním jednání nebo mimo něj zápisem do protokolu postupem dle § 51 odst. 2 správního řádu.
31. Dále soud zdůrazňuje, že vyjádření mělo dle magistrátu dokládat existenci svislých dopravních značek označujících přechod pro chodce v místě přestupku. Žalovaný na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí však uvedl, že tato skutečnost je pro posouzení deliktu žalobce irelevantní, neboť žalobce shledal vinným toliko z nerespektování vodorovného dopravního značení přechodu pro chodce, a tudíž uvedené vyjádření vůbec nebylo v napadeném rozhodnutí důkazem o vině žalobce a žalovaný z něj nikterak nevycházel.

32. Skutečnost, že vyjádření ze dne 16. 1. 2020 nebylo veřejnou listinou, a tudíž mu nesvědčila presumpce správnosti, se vztahuje toliko k samotnému posouzení věrohodnosti důkazu. Jelikož však žalovaný, na rozdíl od magistrátu, vyjádření jako důkaz o vině žalobce neposoudil, jedná se o nedůvodnou námitku, jelikož konečným rozhodnutím ve věci je napadené rozhodnutí žalovaného, kde vyjádření ze dne 16. 1. 2020 jako důkaz o vině žalobce nebylo užito a posouzení věrohodnosti tohoto vyjádření tak postrádá smysl.
33. Výše uvedené dílčí závěry stran vyjádření ze dne 16. 1. 2020 soud shrnuje tak, že magistrát pochybil, když žalobci náležitě neumožnil seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí (§ 36 odst. 3 správního řádu) a vyjádření ze dne 16. 1. 2020 neprovedl řádně jako důkaz při jednání nebo mimo něj (§ 51 správního řádu). Avšak žalovaný z vyjádření jako z důkazu o vině žalobce vůbec nevycházel, a tudíž vytčená pochybení magistrátu nemohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.
34. Obdobně soud posoudil žalobní námitku týkající se nedatované fotodokumentace z místa přestupku, neboť rovněž k této fotodokumentaci žalovaný na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí uvedl, že pro posuzovaný případ je irelevantní ze stejných důvodů jako vyjádření Správy a údržby silnic Ústeckého kraje ze dne 16. 1. 2020, neboť žalobce byl shledán vinným z nerespektování vodorovného dopravního značení přechodu pro chodce, a nikoliv z nerespektování svislého dopravního značení, které měla nedatovaná fotodokumentace dokládat.
35. Soud rovněž nepřisvědčil námitce, že videozáznam ze zadní kamery policejního vozu neprokazuje přítomnost svislých dopravních značek „Děti“ a „Přechod pro chodce“ v místě spáchání přestupku. S touto námitkou se soud neztotožnil z obdobných důvodů jako u dvou výše uvedených žalobních námitek, neboť přítomnost svislého dopravního značení byla pro posouzení přestupkového jednání irelevantní. Soud zdůrazňuje, že konečným rozhodnutím ve věci je napadené rozhodnutí žalovaného a ne prvostupňové rozhodnutí magistrátu, v jehož rozhodnutí svislé dopravní značení při hodnocení přestupkového jednání žalobce figurovalo, a proti němuž žalobce brojil námitkami vztahujícími se ke svislému dopravnímu značení přechodu pro chodce. V napadeném rozhodnutí na str. 5 a 6 žalovaný uvedl, že žalobce spáchal přestupek nerespektováním vodorovného dopravního značení přechodu pro chodce, přičemž svislé dopravní značení přechodu pro chodce nehrálo ve věci žádnou roli. Soud zdůrazňuje, že z videozáznamu zadní kamery policejního vozu je nerespektování vodorovného dopravního značení žalobcem jasně patrné, když na záznamu je zachyceno, jak žalobce počíná předjížděcí manévry nanejvýš několik desítek metrů před přechodem pro chodce a pokračuje v něm, právě když přejíždí přes přechod pro chodce. Z videozáznamu je rovněž patrné, že vodorovné dopravní značení bylo v dobrém technickém stavu a jasně viditelné za dobrého počasí, přičemž žalobce řídil nákladní vozidlo, v němž se řidič nachází výše nad vozovkou než v osobním vozidle, a tudíž musel vodorovné označení přechodu pro chodce vidět z velké vzdálenosti, přičemž předjíždět začal ve zhruba stejné vzdálenosti, v jaké stálo policejní vozidlo s kamerou, z jehož videozáznamu je přechod jasně viditelný.
36. Soud tedy shledal důvodnou toliko námitku nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů a napadené rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro vadu řízení bez jednání zrušil. Vzhledem k tomu, že vytýkaná vada řízení spočívá toliko v neodůvodnění

formy zavinění, přičemž skutkový stav věci byl dostatečně zjištěn, nepostupoval soud podle § 78 odst. 3 s. ř. s. a současně nezrušil i prvostupňové rozhodnutí. Zároveň soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.

37. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 11 228 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč za podání žaloby, z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby právního zástupce žalobce po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) [převzetí a příprava zastoupení – písm. a); podání žaloby – písm. d)], z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu] a z částky 1 428 Kč, která činí 21 % náhrady DPH z uvedených částek bez soudního poplatku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 19. prosince 2022

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.